

Λίγα λόγια να κουρδιστούμε...

Προσπαθούμε να βάλουμε τις σκέψεις μας σε σειρά. Να πούμε ότι αυτό, είναι αυτό και αυτό. Εκείνο γίνεται έτσι και έτσι και η συνταγή είναι ετούτη εδώ. Θα γίνει με αυτό τον τρόπο με αυτά τα βήματα και τις συγκεκριμένες κινήσεις. Δυσκολάκι... μπερδευόμαστε, χαόνομαστε, αυτοεπιβεβαιόνομαστε και αυτοαναιρούμαστε στα καλάκια.. Πολύωρες κουβέντες με συντρόφους και φίλους επιχειρώντας να καταλήξουμε σε ορισμούς πρακτικών και καταστάσεων. Σπαζοκεφαλιές με λίγο από όλα. Βαρύγδουπες δηλώσεις, αφορισμούς, αντιφάσεις, απογοητεύσεις και γερή δόση ματαιότητας. «Είμαστε μέσα στο σύστημα». «Είμαστε κομμάτι αυτής της ρημάδας της κοινωνίας». «Αφού η διαμεσολάβηση του χρήματος είναι αναπόφευκτη». «Πόσο ανταγωνιστικό μπορεί να είναι αυτό;» «Τελικά τι σόι αγώνας είναι αυτός;» «Που αρχίζει και που τελειώνει;» «Τελειώνει;» Ατέλειωτα ερωτήματα με ένα σωρό διαφορετικές απαντήσεις.

Κοινή παραδοχή ότι οι άνθρωποι δεν είναι ίδιοι. Σκέφτονται και πράττουν με βάση τα ανόμοια βιώματα, τα αλλιώτικα αναγνώσματα και τις ξεχωριστές αντιλήψεις τους. Ο πλουραλισμός οπτικών γωνιών παράγει απόψεις που έρχονται σε σύγκρουση. Το να συγκρούεσαι όμως δεν σημαίνει ότι θα έχουμε de facto παραγωγή αρνητικών αποτελεσμάτων. Μέσα από αυτή τη διαδικασία θα υπάρξουν φιλοσοφίες, σκεπτικά και πρακτικές που θα αναδυθούν δίνοντας τροφή για σκέψη εμπλουτίζοντας τους ορίζοντες μας. Αν θα ενστερνιστούμε την εκάστοτε γνώμη είναι προσωπική επιλογή του κάθε ατόμου. Δεν αρκεί όμως να λέμε, να ξαναλέμε και τα λεγόμενα μας να μην συμβαδίζουν με τις πράξεις μας όπως επίσης η κριτική μας ματιά να σβήνει, κάθε φορά που συναντάμε καθρέφτη.

Μέσα στη καθημερινότητα μας θα υπάρξουν σίγουρα κινήσεις συμβιβασμού με το κυρίαρχο. Άλλοτε ασυνείδητα και άθελα μας και άλλες φορές εν γνώση μας, με ότι αυτό μπορεί να σημαίνει. Ας γίνει μέλημα μας όσο θεωρούμε εφικτό να μειώσουμε τον συμβιβασμό, είτε αυτός είναι θεμιτός είτε αθέμιτος. Λίγο, λίγο. Ο χρόνος, ο χώρος, η έκφραση και τα συναισθήματα δεν βγαίνουν ούτε σε χαρτονομίσματα ούτε σε κέρματα. Δε τρυπώνουν σε τσέπες, δεν πλαστικοποιούνται σε πιστωτικές κάρτες, δεν κλείνονται σε χρηματοκιβώτια και τραπεζικούς λογαριασμούς. Κάθε ανάγκη που επανοηματοδοτούμε και την πραγματώνουμε απαγκιστρωμένη από κερδοσκοπικά συμφέροντα είναι και μια φτυσιά στα μούτρα κάθε εξουσιαστή. Σαφώς και αυτό δεν σκάει έτσι ουρανοκατέβατο, αλλά καλλιεργείται και δοκιμάζεται στις μεταξύ μας σχέσεις, στις δραστηριότητες που πραγματοποιούμε.

Το d.i.y. (ντι άι γουάι) βγαίνει από τις λέξεις Do It Yourself που σημαίνει καν το μόνος σου. Όταν βέβαια λέμε μόνος σου δεν εννούμε ο καθένας μόνος του και όποιος αντέξει με ανταγωνιστική χροιά. Μιλάμε για αυτοοργάνωση, κάποιος που θέλει να δημιουργήσει κάτι και το κάνει μοναχός του ή με ανθρώπους που έχουν κοινούς σκοπούς, ανησυχίες και ενδιαφέροντα. Δομείται οριζόντια, εξαλείφει αντιλήψεις εκμετάλλευσης και εχθρεύεται λογικές του τύπου «πληρώνω για να μου το φτιάξουν» ή «αράζω και ας το κάνουν οι άλλοι για μένα». Όλοι μαζί συνεργαζόμαστε πάνω σε αυτά που έχουμε συμφωνήσει να κάνουμε. Δημιουργείται έτσι ένα πάρε – δώσε γνώσεων που βοηθάει στην εξάλειψη ρόλων και «ειδικών». Τα άτομα εκείνα που αφήνουν τους υπόλοιπους να κοπιάσουν για να απολαύσουν αυτοί μετά δεν περνιούνται για έξυπνοι. Η φάση λυμνιέται από κάτι τέτοιες υπαλληλικές σχέσεις και λογικές καβάτζας. Αν πραγματικά δεν μας αρέσει να καθόμαστε, να δουλεύουν άλλοι για εμάς και να εισπράττουμε, να δουλεύουμε και να καρπώνονται οι άλλοι από την εργασία μας και αν στην τελική μπουχτίσαμε αυτό τον κόσμο που θεμελιώνεται πάνω στην εκμετάλλευση και τη κερδοσκοπία, ας σκαρφιστούμε τρόπους που θα μπορούμε να λειτουργούμε όσο το δυνατόν με τους δικούς μας όρους.

Ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα στη ζωή είναι να μπορείς να εκφράσεις τα συναισθήματα που νιώθεις. Χαίρεσαι, λυπάσαι, μισείς, συγχωρείς, απογοητεύεσαι, ελπίζεις, ερωτεύεσαι. Ψάχνεις να βρεις σε όλα αυτά, αλλά και σε άλλα τόσα τους τρόπους που θα σε κάνουν να τα βγάλεις από μέσα σου και θα τα μοιραστείς όχι μόνο με τον εαυτό σου αλλά και με τους γύρω σου. Επιλογές υπάρχουν πολλές και είναι στην διάθεση του καθενός ποια θα διαλέξει. Η μουσική είναι σίγουρα μια διέξοδος.

Αυτός είναι και ένας από τους λόγους που κάποια άτομα μαζευτήκαμε και δημιουργήσαμε την ομάδα στούντιο στην κατάληψη αντιβίωση. Σκοπός μας είναι να φτιάξουμε ένα χώρο που ο καθένας θα μπορεί να τζαμάρει ελεύθερα χωρίς ταρίφες και ιδιοκτήτες να τα κονομάνε. Να γεμίσει η πόλη μπάντες που να στήνουν μόνες τους τις φάσεις χωρίς να χρειάζονται να τα σκάνε από εδώ και από εκεί για να μοιραστούν την έκφραση τους με τους υπόλοιπους. Να μην παρακαλάνε το κάθε λογής μαγαζί για ένα live παίζοντας πάνω σε ένα σκηνικό εχθρικό. Να πληρώσεις για να μπει διασχίζοντας τις συμπληγάδες φτιαγμένες από μπράβους και να χρυσοπληρώσεις για να πεις, ανάμεσα σε εργαζόμενους που τρέχουν να σερβίρουν και να καθαρίσουν αναθεματίζοντας την ώρα και τη στιγμή.

Αξιοποιήσαμε λοιπόν ένα χώρο του κτιρίου και στεγάσαμε τις μουσικές μας επιθυμίες. Το μπάτζετ μας ήταν 1,100 ευρώ από έσοδα ενός πάρτι, του αυτοδιαχειριζόμενου μπαρ που πραγματοποιείται σχεδόν κάθε Πέμπτη και διάφορες συνεισφορές μελών της συνέλευσης. Τέσσερις μήνες μέχρι να πάρει την τελική του μορφή στο στούντιο ηχούσαν μόνο τα τρυπάνια και τα σφυριά (άντε και μερικές χριστοπαναγίες όταν κάτι μας πήγαινε στραβά). Μετά από αρκετή συλλογική δουλειά και ένα σωρό μετρήματα, σκόνες, απογοητεύσεις, μικροτραυματισμούς, αϊσιχτήρια και όχι έτσι αλλά έτσι ή μήπως τελικά έτσι; Τα καταφέραμε! Τα τάπα τούπα δεν βγαίνουν πια από τα σφυριά αλλά από τα τύμπανα και τα αυτιά μας τρυπάνε πλέον από τις κιθάρες και όχι από το δραπανοκατσάβιδο. Η χαρά που πήραμε όταν ολοκληρώσαμε τις εργασίες δεν χωράει να γραφτεί σε κανένα πεντάγραμμο.

Ζούμε στην κοινωνία του γρήγορου και του έτοιμου. Με ένα τηλεφώνημα φαγητό στην πόρτα μας. Κάτι που με τα ίδια χρήματα θα μπορούσαμε να φτιάξουμε σε διπλάσια τουλάχιστον ποσότητα και με πιο φρέσκα υλικά. Λίγο το σνομπάρισμα της διαδικασίας του μαγειρέματος, λίγο η πεποίθηση ότι δεν θα τα καταφέρουμε, λίγο η βαρεμάρα, μας βάζει να αναθέτουμε στο fastfoodάδικο την πείνα μας. Η χαρά της δημιουργίας πάει περίπατο μαζί με την όρεξη και τον πειραματισμό. Κάπως έτσι είναι τα πράγματα και στη μουσική σκηνή. Ενώ οι μπάντες θέλουν να παίζουν δεν επιλέγουν να κοπιάνουν παραπάνω αλλά γουστάρουν τις στρωμένες καταστάσεις. Πάμε – παίζουμε – φεύγουμε. Δεν είναι όμως έτσι ρε μεγάλε. Ποιος κολλάει τις αφίσες; Ποιος καθαρίζει; Ποιος κουβαλάει; Ποιος σερβίρει; Ποιος πλένει και ποιος στην τελική τα κονομάει; Ο μαγαζάτορας θα κερδίσει ένα χ ποσό και η μπάντα μια ψ διασημότητα. Αυτοί που δουλεύουν για να είναι το live απολαυστικό θα πάρουν ψίχουλα (και αν τα πάρουν). Κάποιοι λοιπόν τρώνε λούκι για να κάνουν κάποιοι άλλοι το κομμάτι τους. Στους χώρους διασκέδασης δεν διασκεδάζουν όλοι και καλό θα ήταν να σκεφτόμαστε ως εργαζόμενοι και όχι ως πελάτες που λέει και ένας τοίχος. Ίσως να μην σου είχαν περάσει από το μυαλό όλα αυτά. Εάν τα είχες σκεφτεί όμως και δεν σε προβλημάτισαν ή έχεις μαγαζί ή είσαι και ο πρώτος ροκ σταρχιδιστής.

Για μας το να παίζεις μουσική δεν σε κάνει διαφορετικό από τους γύρω σου. Δεν είμαστε με την τέχνη που τρέφεται με καλλιτέχνες και θεατές και ξερνάει ανισότητα. Είναι ένας τρόπος για να μιλήσεις και να εκφραστείς. Δεν είναι για να πουλήσεις μούρη. Η μουσική πρέπει να ξεφύγει από την λογική του κέρδους και να πλημμυρίσει απελευθερωμένους χώρους, πλατείες και δρόμους. Να γεμίσουν τα ηχεία με κραυγές αμφισβήτησης του «φθηνού» κυρίαρχου. Οι κερδοσκόποι και οι wanna be stars να μην βρίσκουν ενισχυτές των λογικών τους. Όπως και φασιστικές, ρατσιστικές και σεξιστικές συμπεριφορές να μην βρίσκουν πρίζες να τροφοδοτηθούν.

Κανένας δεν θα νοιαστεί για εμάς, για τις ανάγκες μας, για την ψυχαγωγία μας, για την διασκέδαση μας, για την καπούρα μας στο κάτω-κάτω βρε αδερφέ εκτός από εμάς τους ίδιους. Όσο θα αναθέτουμε τα όνειρα μας στους άλλους τόσο αυτά θα αναβάλλονται.